

Počet zmínek: 1

Online: 1

Seskupeno dle: Typu média

Seřazeno dle: Datum vydání - od nejnovějších

Online 1

Recenze: Vznášející se polibek. V Ostravě ukazují podoby současného baletu

[přejít na web](#), [zobrazit sken](#)

Online, Datum publikace: 15.03.2026 17:21, Datum importu: 15.03.2026 16:11, Zdroj: seznamzpravy.cz, Autor: Roman Vašek, Periodicita: Denně, Provozovatel: Seznam.cz, a.s., Země: CZ, AVE: 99 000 Kč, GRP: 16,56, OTS: 1 490 645, Měsíční návštěvnost: 51 801 633, RU/den: 1 490 645, RU/měsíc: 4 907 893

Nová inscenace představuje slavné choreografie Jiřího Kyliána, Angelina Preljocaje a Erica Gauthiera. Mezi ně vkládá novinku Ley Bessoudo Greck, která se příští sezonu stane šéfkou souboru.

Recenzi si také můžete poslechnout v audioverzi.

Balet **Národního divadla moravskoslezského** patří svou dramaturgií k nejprogresivnějším v republice. Je to zásluha pomalu se loučící umělecké šéfky Lenky Dřímlové, která během třinácti let dokázala na repertoár ostravské scény postupně přivést jména evropského formátu, jako jsou Jiří Kylián, Ohad Naharin, Itzik Galili, Marco Goecke, Mauro Bigonzetti nebo Giorgio Madia. Zároveň se nebála riskovat, aktivně vyhledávala mladé tvůrce.

Občas jí to vyšlo nad očekávání. Příklad za všechny: Carmen Jiřího Pokorného posbírala několik prestižních cen – od taneční inscenace roku až po Thálii. V květnu bude zřejmě poslední možnost navštívit její reprízy.

Ještě pod vedením Dřímlové nyní balet **Národního divadla moravskoslezského** uvedl novou inscenaci nazvanou Nejen Mozart! Spojuje ji hudba Wolfganga Amadea Mozarta, od jehož narození nedávno uplynulo 270 let.

Novinku otevírá slavný duet z baletu Le Parc, který Francouz Angelin Preljocaj vytvořil v roce 1994 pro pařížskou operu. Na adagio z Mozartova Koncertu pro klavír a orchestr č. 23 se rozvíjí dialog nabitý erotikou. Sexuální touha po tom druhém se odráží ve spontánních dotycích a vrcholí krásnou scénou nazývanou vznášející se polibek. Tanečnická víří po jevišti a tanečnice připoutaná k němu v nekonečném polibku se vznášejí nad scénou.

Duet plný vzrušení a napjatého očekávání zejména tanečnice Ida Frau přímo nabíjí pudovostí. Ona je iniciátorkou, když vstupuje na scénu, z tváře si odhrnuje dlouhé vlasy a začíná s něžnými dotyky. Gene David Goodman zpočátku působí pasivně, jako zaražený ze svého blízcího se „poprvé“. I on postupně propadá touze, ale přece jen trochu odevzdaněji, méně vášnivě.

Jako pendant či rozvinutí úvodního Le Parc můžeme vnímat choreografii Petite Mort od Jiřího Kyliána. Pokud Preljocajův duet provedl cestou k vyvrcholení, Kylián v méně explicitní a více metaforické podobě vychází ze samotného intimního spojení. K němu ostatně odkazuje název, v překladu malá smrt. Shodou okolností Kylián svou pětatřicet let starou choreografii vytvořil na tutéž pasáž z Mozartova koncertu, kterou doplnil andantem ze skladatelova klavírního koncertu č. 21.

Petite Mort patří k vrcholným a nejuváděnějším Kyliánovým dílům. Můžeme v něm obdivovat příznačnou muzikalitu vzbuzující falešný pocit, že hudba snad vznikala v těsném sepětí s tancem. Kompozice duetů nepřestává fascinovat vynalézavostí a dojmem nekonečného „bezešvého“ plynutí. Choreografie zaujme také prací s prostorem, poeticky řešenými proměnami i využitím kontrastů mezi nasvětlením a šerem.

Ostravská premiéra nicméně také ukázala, o jak náročný kus jde a že je potřeba v nastudování ještě leccos dotáhnout. Od ošemetného nakládání s rekvizitou, lehkou bodnou zbraní fleretem, přes lepší souhru ve sborových pasážích až po interpretaci duetů. Ty jsou mimořádně náročné, vyžadují výbornou techniku, rychlost, ale také práci s proměnlivou

dynamikou a jejími akcenty. Bez těchto předpokladů zůstane jen u mechanického zatančení choreografie bez naplnění obsahu.

O smrti a transformaci

Requiem francouzské rodačky Ley Bessoudo Greck jako jediné vzniklo přímo pro ostravské divadlo. Jedenatřicetiletá choreografka a tanečnice se v něm před rokem a půl uvedla sebevědomě pojatou Šárkou na symfonickou báseň Bedřicha Smetany.

Nyní opět potvrzuje, že se nehodlá nechat svázat konvencemi. Vydala se neprošlapanou cestou, která začíná už u odvážné práce se stejnojmennou Mozartovou skladbou. Lea Bessoudo Greck z ní vybrala jen několik částí, a navíc pro první polovinu své choreografie zvolila nezvyklou instrumentální parafrázi kompozice. Teprve ve druhé polovině nechává Requiem zaznít v jeho originální vokální hutnosti.

Výsledkem je zajímavá gradace i symbolický přechod, kdy autorka zprvu pracuje s tématem smrti, ale posléze dospívá do roviny transformace či zrození něčeho nového.

Requiem začíná mechanicky odosobněným obrazem smrti. Tanečníci jsou v černém a vytvářejí souměrné formace. Této pohybové geometrii se vzpouzí Vyvolený. Snaží se vzepřít řádu spějícímu k neodvratnému konci. Objevuje se světlý obdélník na horizontu. Že by symbolické dveře do jiné dimenze?

Vyvolený je na prahu proměny, sbor v podobě nadživotních stínů prochází za průsvitnou stěnou a temnou atmosféru smrti střídá smyslnost a světlo budoucího. Všichni se svlékají do bílého spodního prádla a vzdušných blůz. Dění vrcholí obrazem smíření v jakémsi novém časoprostoru.

Choreografie pracuje s velkou mírou abstrakce a ne vždy je zřetelné, jakou nese výpověď. Nelze však upřít výtvarnou sílu některých obrazů, a především originální pohybovou texturu, neobvyklou, bez klišé, plnou hledání. Její sílu umocňuje v roli Vyvoleného Tom Bellec, který je na začátku své umělecké kariéry. Jeho tanec vyniká mimořádnou tělesnou plasticitou a odpoutáním se od role. Zároveň je v jeho Vyvoleném něco z nedospělé naivity a umanutého vzdoru.

Humor parodický a hravý

Téma smrti v ostravském baletním programu těsně sousedí s odlehčením a humorem. Už samo Requiem uvozuje projekce citátu Bohumila Hrabala, že lidé mají být hodní, aby jim pak někdo přišel na pohřeb.

Humor vycházející z laskavé parodie pak reprezentuje deset let starý kus Erica Gauthiera. V díle nazvaném Ballet 102 kanadský rodák zpracoval svou taneční zkušenost. Poskládal jej ze stovky pozic pas de deux, příznačných pro různé slavné choreografy. V kratičkých narážkách poznáme odkazy na Johna Cranka, Kennetha MacMillana, Václava Nižinského nebo Jiřího Kyliána. Mihně se tu citace z Labutího jezera, póza z baletu Romeo a Julie či postoj slavného Fauna.

Místo hudby však sled pozic provází slovem sám choreograf. Nejprve je postupně představí a vzápětí v rychlém sledu kombinuje, čímž vzniká vtipná choreografie. Taneční pár musí bleskurychle reagovat, přepínat mezi stylizacemi, kombinovat zdánlivě neslučitelné. Výborně se to daří Shino Sakurado a Rei Masatomimu, kteří autorův záměr s lehkostí a humorem přenášejí do publika. Že na sebe tato japonská dvojice výborně „slyší“, ukázala už v několika předchozích premiérách.

Pestrý večer uzavírá Šest tanců, další populární dílo Jiřího Kyliána. Od jeho premiéry uplynuly čtyři dekády, a přesto výrazněji nezestárlo. Na Mozartovy Německé tance staví absurdní situace, načrtává hašteřivé partnerské vztahy, vysmívá se přetvářce. A přitom si hraje: s kostýmy, napudrovanými parukami a dalšími rekvizitami; překvapuje nečekanými gagy. Tanečníci tady mohou naplno projevit svůj smysl pro humor blížící se frašce.

V **Ostravě** programem Nejen Mozart! prostřeli bohatou tabuli současného baletu. Vyplatí se za ní vypravit a ochutnat.

Inscenace: Nejen Mozart!

Choreografie: Angelin Preljocaj, Lea Bessoudo Greck, Eric Gauthier, Jiří Kylián

Hudba: Wolfgang Amadeus Mozart

Tančí: Ida Frau, Rita Pires, Laura Moreno Gasulla, Gene David Goodman, Hugo Fraresso, Barnaby James Packham, Tom Bellec, Edgar Mateo Navarro, Shino Sakurado, Rei Masatomi, Gvendolin Nagy, Roberto Tarantino a další

Národní divadlo moravskoslezské, Ostrava, premiéra 5. března, nejbližší reprízy 17., 18. a 19. března.

SZ

Seznam Zprávy

Hledat...

PK

Seznam.cz

Seznam Zprávy

ZPRÁVYBYZNYSMAGAZÍNKULTURAPODCASTYVIDEONEWSLETTERY

KULTURAFILMYSERIÁLÝHUDBALITERATURAKLASICKÁ HUDBADIVADLOVÝTVARNÉ UMĚNÍ

První neděle bez Moravce. Televize přinesla debatu plnou chyb

Statistice Maďarů vyšly do ulic. Putin není nepřítel, zní v táboře Orbána

Juchelka chce překopat systém ochrany dětí. Chystá centrální OSPOD

Lex Ferrari končí. Jak se změní danění luxusních aut

Malý Damir se koupal dvakrát za život. Fotky ze života na ubytovně v Dnipro

Slavné město bylo oázou svobody a Paříží Orientu. Dnes je smutným bojištěm

Zprávy » Kultura » Recenze: Vznášející se polibek. V Ostravě ukazují podoby současného baletu

ROMAN VAŠEK

+ sledovat

eBook

Sdílet

3

Na fotografii z choreografie Petite Mort od Jiřího Kyliána, která je součástí inscenace, jsou Rei Masatomí a Ida Frau.

16:00

Nová inscenace představuje slavné choreografie Jiřího Kyliána, Angelina Preljocaje a Erica Gauthiera. Mezi ně vkládá novinku Ley Bessoudo Greck, která se příští sezonu stane šéfkou souboru.

Recenze: Vznášející se polibek. V Ostravě ukazují podoby současného baletu

Čtete vám Seznam Zprávy

07:18

Odebírejte na podcasty.cz

Recenzi si také můžete poslechnout v audioverzi.

Balet Národního divadla moravskoslezského patří svou dramaturgií k nejprogresivnějším v republice. Je to zásluha pomalu se loučící umělecké šéfký Lenky Dřímlové, která během třinácti let dokázala na repertoár

NEJNOVĚJŠÍ

17:10

Získat pro Allwyn Britskou národní loterii? Jako vybojovat pro Londýn olympiádu

17:06

Na vyšší výdaje na obranu nemáme peníze, hájí rozpočet Schillerová

16:30

Slavné město bylo oázou svobody a Paříží Orientu. Dnes je smutným bojištěm

DALŠÍ ČLÁNKY

© 2026 Newton Media CZ | newtonmedia.eu

3 / 7

Balet Národního divadla moravskoslezského patří svou dramaturgií k nejprogresivnějším v republice. Je to zásluha pomalu se loučící umělecké šéfky Lenky Dřimalové, která během třinácti let dokázala na repertoár ostravské scény postupně přivést jména evropského formátu, jako jsou Jiří Kylián, Ohad Naharin, Itzik Galili, Marco Goecke, Mauro Bigonzetti nebo Giorgio Madia. Zároveň se nebála riskovat, aktivně vyhledávala mladé tvůrce.

Občas jí to vyšlo nad očekávání. Příklad za všechny: Carmen Jiřího Pokorného posbírala několik prestižních cen – od taneční inscenace roku až po Thálii. V květnu bude zřejmě poslední možnost navštívit její reprízy.

Ještě pod vedením Dřimalové nyní balet Národního divadla moravskoslezského uvedl novou inscenaci nazvanou Nejen Mozart! Spojuje ji hudba Wolfganga Amadea Mozarta, od jehož narození nedávno uplynulo 270 let.

Novinku otevírá slavný duet z baletu Le Parc, který Francouz Angelin Preljocaj vytvořil v roce 1994 pro pařížskou operu. Na adagio z Mozartova Koncertu pro klavír a orchestr č. 23 se rozvíjí dialog nabitý erotikou. Sexuální touha po tom druhém se odráží ve spontánních dotycích a vrcholí krásnou scénou nazývanou vznášející se polibek. Tanečník víří po jevišti a tanečnice připoutaná k němu v nekonečném polibku se vznáší nad scénou.

Duet plný vzrušení a napjatého očekávání zejména tanečnice Ida Frau přímo nabíjí pudovostí. Ona je iniciátorkou, když vstupuje na scénu, z tváře si odhruje dlouhé vlasy a začíná s něžnými dotyky. Gene David Goodman zpočátku působí pasivně, jako zaražený ze svého blížícího se „poprvé“. I on postupně propadá touze, ale přece jen trochu odevzdaněji, méně vášnivě.

Jako pendant či rozvinutí úvodního Le Parc můžeme vnímat choreografii Petite Mort od Jiřího Kyliána. Pokud Preljocajův duet provedl cestou k vyvrcholení, Kylián v méně explicitní a více metaforické podobě vychází ze samotného intimního spojení. K němu ostatně odkazuje název, v překladu malá smrt. Shodou okolností Kylián svou pětatřicet let starou choreografii vytvořil na tutéž pasáž z Mozartova koncertu, kterou doplnil andantem ze skladatelova klavírního koncertu č. 21.

v překladu malá smrt. Shodou okolností Kylián svou pětatřicet let starou choreografii vytvořil na tutéž pasáž z Mozartova koncertu, kterou doplnil andantem ze skladatelova klavírního koncertu č. 21.

Petite Mort patří k vrcholným a nejuváděnějším Kyliánovým dílům. Můžeme v něm obdivovat příznačnou muzikalitu vzbuzující falešný pocit, že hudba snad vznikala v těsném sepětí s tancem. Kompozice duetů nepřestává fascinovat vynalézavostí a dojmem nekonečného „bezešvého“ plynutí. Choreografie zaujme také prací s prostorem, poeticky řešenými proměnami i využitím kontrastů mezi nasvětlením a šerem.

Ostravská premiéra nicméně také ukázala, o jak náročný kus jde a že je potřeba v nastudování ještě leccos dotáhnout. Od ošemetného nakládání s rekvizitou, lehkou bodnou zbraní fleretem, přes lepší souhru ve sborových pasážích až po interpretaci duetů. Ty jsou mimořádně náročné, vyžadují výbornou techniku, rychlost, ale také práci s proměnlivou dynamikou a jejími akcenty. Bez těchto předpokladů zůstane jen u mechanického zatančení choreografie bez naplnění obsahu.

O smrti a transformaci

Requiem francouzské rodačky Ley Bessoudo Greck jako jediné vzniklo přímo pro ostravské divadlo. Jedenatřicetiletá choreografka a tanečnice se v něm před rokem a půl uvedla sebevědomě pojatou Šárkou na symfonickou báseň Bedřicha Smetany.

Nyní opět potvrzuje, že se nehodlá nechat svázat konvencemi. Vydala se neprošlapanou cestou, která začíná už u odvážné práce se stejnojmennou Mozartovou skladbou. Lea Bessoudo Greck z ní vybrala jen několik částí, a navíc pro první polovinu své choreografie zvolila nezvyklou instrumentální parafrázi kompozice. Teprve ve druhé polovině nechává Requiem zaznít v jeho originální vokální hutnosti.

Na fotografii z inscenace Nejen Mozart jsou Dario Erguido a Madalena Judas.

Výsledkem je zajímavá gradace i symbolický přechod, kdy autorka zprvu pracuje s tématem smrti, ale posléze dospívá do roviny transformace či zrození něčeho nového.

Requiem začíná mechanicky odosobněným obrazem smrti. Tanečníci jsou v černém a vytvářejí souměrné formace. Této pohybové geometrii se vzpouzí Vyvolený. Snaží se vzepřít řádu spějícímu k neodvratnému konci. Objevuje se světlý obdélník na horizontu. Že by symbolické dveře do jiné dimenze?

Objevuje se světlý obdélník na horizontu. Že by symbolické dveře do jiné dimenze?

Vyvolený je na prahu proměny, sbor v podobě nadživotních stínů prochází za průsvitnou stěnou a temnou atmosféru smrti střídá smyslnost a světlo budoucího. Všichni se svlékají do bílého spodního prádla a vzdušných blůz. Dění vrcholí obrazem smíření v jakémsi novém časoprostoru.

Choreografie pracuje s velkou mírou abstrakce a ne vždy je zřetelné, jakou nese výpověď. Nelze však upřít výtvarnou sílu některých obrazů, a především originální pohybovou texturu, neobvyklou, bez klišé, plnou hledání. Její sílu umocňuje v roli Vyvoleného Tom Bellec, který je na začátku své umělecké kariéry. Jeho tanec vyniká mimořádnou tělesnou plasticitou a odpoutáním se od role. Zároveň je v jeho Vyvoleném něco z nedospělé naivity a umanutého vzdoru.

Humor parodický a hravý

Téma smrti v ostravském baletním programu těsně sousedí s odlehčením a humorem. Už samo Requiem uvozuje projekce citátu Bohumila Hrabala, že lidé mají být hodní, aby jim pak někdo přišel na pohřeb.

Humor vycházející z laskavé parodie pak reprezentuje deset let starý kus Erica Gauthiera. V díle nazvaném Ballet 102 kanadský rodák zpracoval svou taneční zkušenost. Poskládal jej ze stovky pozic pas de deux, příznačných pro různé slavné choreografy. V kratičkých narážkách poznáme odkazy na Johna Cranka, Kennetha MacMillana, Václava Nižinského nebo Jiřího Kyliána. Mihně se tu citace z Labutího jezera, póza z baletu Romeo a Julie či postoj slavného Fauna.

Na fotografii z Requiem je Tom Bellec.

Místo hudby však sled pozic provází slovem sám choreograf. Nejprve je postupně představí a vzápětí v rychlém sledu kombinuje, čímž vzniká vtipná choreografie. Taneční pár musí bleskurychle reagovat, přepínat mezi stylizacemi, kombinovat zdánlivě neslučitelné. Výborně se to daří Shino Sakurado a Rei Masatomimu, kteří autorův záměr s lehkostí a humorem přenášejí do publika. Že na sebe tato japonská dvojice výborně „slyší“, ukázala už v několika předchozích premiérách.

Pestrý večer uzavírá Šest tanců, další populární dílo Jiřího Kyliána. Od jeho premiéry uplynuly čtyři dekády, a přesto výrazněji nezestárla. Na Mozartovy Německé tance staví absurdní situace, načrtává hašteřivé partnerské vztahy, vysmívá se přetvářce. A přitom si hraje: s kostýmy, napudrovanými parukami a dalšími rekvizitami; překvapuje nečekanými

Mozartovy Německé tance staví absurdní situace, načrtává hašteřivé partnerské vztahy, vysmívá se přetvářce. A přitom si hraje: s kostýmy, napudrovanými parukami a dalšími rekvizitami; překvapuje nečekanými gagy. Tanečníci tady mohou naplno projevit svůj smysl pro humor blížící se frašce.

V Ostravě programem Nejen Mozart! prostřeli bohatou tabuli současného baletu. Vyplatí se za ní vypravit a ochutnat.

Inscenace: Nejen Mozart!

Choreografie: Angelin Preljocaj, Lea Bessoudo Greck, Eric Gauthier, Jiří Kylián

Hudba: Wolfgang Amadeus Mozart

Tančí: Ida Frau, Rita Pires, Laura Moreno Gasulla, Gene David Goodman, Hugo Fraresso, Barnaby James Packham, Tom Bellec, Edgar Mateo Navarro, Shino Sakurado, Rei Masatomi, Gvendolin Nagy, Roberto Tarantino a další

Národní divadlo moravskoslezské, Ostrava, premiéra 5. března, nejbližší reprízy 17., 18. a 19. března.

🤍 Líbí se 13 💬 Diskuze 3

Související témata: Divadelní představení | Tanec | Balet | Národní divadlo moravskoslezské | Divadelní recenze

DOPORUČOVANÉ

První neděle bez Moravce. Televize přinesla debatu plnou chyb

15:45

Nejkrásnější české termály: 6 tipů, kde se prohřát nejen na podzim a v zimě

14:30

Online: Válka proti fránu skončí během pár týdnů, očekává americký ministr

15:08

Stát prodal Národní dům na Vinohradech. Musel ale slevit 360 milionů korun

12. 3. 2026 12:05

Dlouholetá investiční jistota se otřásá. Dva pilíře padají společně

11. 3. 2026 7:00

HLAVNÍ ZPRÁVY

První neděle bez Moravce. Televize přinesla debatu plnou chyb

15:45 · MARTINA KOPECKÁ

Statisíce Maďarů vyšly do ulic. Putin není nepřítel, zní v táboře Orbána

15:47 · FILIP HARZER

AKTUALIZOVÁNO